

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: sekr. sąd. Jolanta Jarmolowicz

bez obecności oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2014 r. sprawy

W. K.

syna S. i J. z domu W.

ur. (...) w S.

obwinionego o to, że:

od dnia 13 stycznia 2014 r., do dnia 14 sierpnia 2014 r., będąc użytkownikiem/ kierowcą samochodu marki F. o nr r. (...)wbrew obowiązkowi nie udzielił Straży Miejskiej w O., uprawnionej z mocy ustawy, wiadomości, co do tożsamości kierującego w dniu 28 września 2013 r., o godz. 12^(25'17") ul. (...) w O.,(...) , który przekroczył dozwoloną prędkość jazdy o 32 km/h poruszając się z prędkością 82 km/h (dopuszczalna prędkość w miejscu kontroli 50 km/h). w

- tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 kw

ORZEKA:

I. obwinionego **W. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **96 § 3 kw** skazuje go na **karę 300,- (trzysta) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 30,- (trzydzieści) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 28 września 2013 roku o godzinie 12^{25'17"} legalizowane urządzenie rejestrujące do pomiaru prędkości pojazdów (...) będące własnością Straży Miejskiej w O., ustawione na ul. (...) w O., w ciągu drogi krajowej nr (...) dokonało pomiaru prędkości i wykonało zdjęcie oddalającego się samochodu m-ki F. o nr rej. (...). Zmierzona prędkość tego pojazdu wynosiła 82 km/h w miejscu gdzie dozwolona prędkość wynosiła 50 km/h.

Jak ustalono w systemie (...)właścicielem tego pojazdu jest obwiniony W. K., mieszkaniec G.. W dniu 09 grudnia 2013 r., ze Straży Miejskiej w O. skierowano do obwinionego pismo z żądaniem m.in. wskazania osoby, która w momencie ujawnionego wykroczenia kierowała pojazdem należącym do obwinionego. W dniu 13 stycznia 2014 r., obwiniony

wystosował odpowiedź na to wezwanie odmawiając wskazania osoby, która kierowała tym pojazdem powołując się na przepis art. 54 § 6 kpow. W związku z powyższym oskarżyciel – Straż Miejska w O. skierował do tut. Sądu wniosek o ukaranie obwinionego z art. 96 § 3 kw. Już po wyznaczeniu rozprawy w niniejszej sprawie obwiniony skierował do Sądu wniosek o umorzenie postępowania powołując się na stanowisko zawarte w wyrokach Sądu Najwyższego w sprawach III KK 431/13 i III KK 432/13 z dnia 12 grudnia 2013 r., w których to wyrażono pogląd, że straże gminne (miejskie) nie mają uprawnienia zarówno do żądania od właściciela pojazdu komu powierzył pojazd do kierowania w określonym czasie oraz do kierowania do Sądów wniosków o ukaranie przeciwko takim osobom za popełnienie wykroczeń z art. 96 § 3 kw. Dodatkowo obwiniony powołał się na wyroki Sądu Okręgowego w (...) w sprawie (...)z dnia 28 lipca 2014 r. i Sądu Apelacyjnego w (...) w sprawie (...)z dnia 18.09.2013 r.

(dowód: sprawozdanie z czynności k. 4, odpis wezwania do właściciela pojazdu z pouczeniem – k. 5-8; raport ze zdjęciem – k. 9, odpowiedź obwinionego – k 10, wniosek o umorzenie postępowania – k. 13-16)

Obwiniony W. K. w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie **nie przyznał się** do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniając przed Sądem podał, iż podtrzymuje argumenty zawarte w swoich wcześniejszych pismach sprowadzające się do stwierdzenia, że Straż Miejska w O. nie mogła żądać od niego wskazania komu powierzył swój pojazd, ani też kierować wniosku o ukaranie w tej sprawie.

(wyjaśnienia k. 32 – 32v)

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając wyjaśnienia obwinionego należy wskazać, iż zasadniczo nie zasługują one na wiarę. Obwiniony opierając się na kazuistycznych wywodach zarówno Sądu Najwyższego, jak i innych sądów niższej rangi wydane w innych sprawach kwestionował uprawnienia oskarżycielskie w niniejszej sprawie Straży Miejskiej w O.. Poglądy wyrażone w cytowanych przez obwinionego judykatach są sądowi rozpoznającemu niniejszą sprawę doskonale znane. Należy jednak podkreślić, że wbrew stanowisku obwinionego, zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów niższej rangi a także w poglądach doktryny pojawiło się wiele orzeczeń i poglądów odmiennych od tych przywołanych przez obwinionego. Szczególnie ważne jest tu orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 02 kwietnia 2014 r., o sygn. akt V KK 378/13 (LEX nr 1391275). W uzasadnieniu tego postanowienia przedstawiono bardzo obszerny i szczegółowo uzasadniony wywód z, którego wynika niezbicie, że po nowelizacji zarówno przepisów art. 17 § 3 kpow a także art. 129 b ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym i przepisów ustawy z dnia 29.08.1997 r., o strażach gminnych z dniem 31 grudnia 2010 r., strażnicy straży gminnej (miejskiej) posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego, gdy w zakresie swego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawnili wykroczenia. Od tego też dnia strażnicy ci uzyskali w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego prawo do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Wobec utrzymującej się jednak rozbieżności poglądów w tej sprawie, przy rozpoznawaniu kolejnej kasacji w sprawie V KK 403/13 skład rozpoznający tę sprawę zwrócił się do powiększonego składu Sądu Najwyższego z zagadnieniem prawnym - „Czy wobec treści art. 129 b ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r., Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U z 2012, poz. 1137), po zmianie art. 17 § 3 k.p.w. z dniem 31 grudnia 2010 r., straż gminna (miejska) uzyskała uprawnienia oskarżyciela publicznego w ujawnionych w trakcie prowadzenia czynności wyjaśniających sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 kw ?”

W dniu 30 września 2014 r., skład 7 sędziów Izby Karnej Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. I KZP 16/14 podjął uchwałę mającą moc zasady prawnej o następującej treści „Na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straże gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 kw”

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Straż Miejska w O. przeprowadzając na podstawie art. 54 kpw w zw. z art. 56 § 2 kpw czynności wyjaśniające w związku z ujawnionym wykroczeniem

polegającym na przekroczeniu dozwolonej na obszarze zabudowanym prędkości przez kierującego pojazdem należącym do obwinionego miała prawo, a wręcz obowiązek ustalić kto dopuścił się tego wykroczenia. Tym samym miała prawo zwrócić się do obwinionego o wskazanie komu powierzył do kierowania ten pojazd w momencie tego wykroczenia. Konsekwencją uznania, że obwiniony odmówił spełnienia tego żądania było skierowanie przeciwko niemu niniejszego wniosku o ukaranie.

W świetle powyższych rozważań Sąd uznał, iż obwiniony swoim zachowaniem w pełni wypełnił znamiona zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Sąd wymierzył obwinionemu karę 300 złotych grzywny, uznając, że jest ona adekwatna do stopnia jego winy i uwzględnia zwłaszcza względy prewencji szczególnej, a także współmierna do jego sytuacji majątkowej i rodzinnej.

Mając na uwadze możliwości finansowe obwinionego Sąd uznał, że obciążenie go kosztami postępowania oraz opłatą sądową jest współmierne do tych okoliczności.